

ARNYISKOLA

Szellemcsapda

J. A. WHITE

Cordelia Liu nagyon jól tudta, hogy az Árnyiskola más lesz, mint a többi oktatási intézmény, ahová valaha járt, azonban arra még ő sem számított, hogy az iskola területén hemzsegnék majd a szellemek.

Cordelia hamarosan ráébred, hogy nem ő az egyetlen, aki látja a szellemeket. Újdonsült barátja, Benji is így van ezzel. A szuperokos Agnessel együtt elhatározzák, hogy kiderítik, miért rekedt az Árnyiskolában ennyi szellem, és hogyan szabadíthatnák fel őket.

Csakhogy az iskolában ennél sokkal sötétebb titkok bújnak meg, és valaki hajlandó egészen a végletekig is elmenni azért, hogy a szellemeket örökre csapdába csalja. Barátság és furcsa, paranormális események feszülnek egymásnak, miközben a fiatalok próbálják felderíteni a titkokat.

Vajon sikerül Cordeliának és barátainak megoldani a rejtélyt? Sikerül felszabadítaniuk a megrekedt lelkeket, vagy ők maguk is veszélybe kerülnek?

J. A. WHITE a Thickety-sorozat és a Nightbooks szerzője. Jelenleg New Jerseyben él feleségével, három fiával és a hörcsögük, Ophelia szellemével. Amikor épp nem újabb és újabb könyveken dolgozik, akkor más gyerekeket tanít arra, hogyan találjanak ki ők történeteket. És azt kívánja, bár léteznének sárkányok, mert sokkal menőbb lenne a hátukon munkába menni.

TUDJ MEG TÖBBET A SOROZATRÓL:

www.jawhitebooks.com

www.facebook.com/delfinkonyveksorozat

www.facebook.com/DreamKonyvek

„A humor, a misztikum és a borzongás tökéletes egyensúlyban van ebben a könyvben. Az olvasók biztosan még többet akarnak majd hallani az okos és bátor hármas izgalmas kalandjairól.”

KIRKUS REVIEWS

„Az Árnyiskola-trilógia első része jó ütemű ifjúsági thriller egy, az iskolába bekerülő új diák szemszögéből. A feszültség egyre növekszik, és a végkifejlet még több kalandot kínál Cordelia és barátai számára.”

ALA BOOKLIST

„A szereplők barátsága és a folyamatos feszültség a könyvhöz szegezi az olvasókat. Szuperül vannak elosztva a félelmetes, misztikus részek, így egy igazán letehetetlen, borzongató történetet kapunk.”

SCHOOL LIBRARY JOURNAL

„A szerző tökéletesen egyensúlyoz a félelmetes elemek, a vicces helyzetek és a kamaszok nagyon is valós problémáival. Szívvel teli, humoros olvasmány, könnyen olvasható, és éppen eléggé félelmetes is.”

**BULLETIN OF THE CENTER FOR
CHILDREN’S BOOKS**

J. A. WHITE

ÁRNYISKOLA

Szellemcsapda

— részlet —

A férfi az ablaknál

Cordelia Liu hitetlenkedve nézett fel az új iskolájára. Ami sokkal inkább borzongató kísértetjárta kúriának tűnt, mint olyan helynek, ahová tanulni járnak az emberek. Minden baljósan szimmetrikusnak hatott, mintha az iskola egy kihajtható könyv lapjairól lépett volna le. A bal oldalon jó pár kúpos torony helyezkedett el, ezeknek az ikertestvérei a jobb oldalon tűntek fel, amihez ugyanolyan oromzat és kisebb tornyok sokasága tartozott. Az iskola geometriai középpontján több emeletnyi magas, boltíves ablak húzódott, ami nyílt sebként tátongott az iskola épületének külsején.

A téglá között egy réztáblán ez a felirat volt olvasható:

ÁRNY Z. ÉZSIÁS FELSŐ TAGOZAT

5-8. OSZTÁLY

TUDÁS. JELLEM. LÉLEK.

Eddig a pillanatig Cordelia fel sem fogta, hogy az iskola nevének hosszabb változata is van, a helyiek csak Árnyiskolának nevezték. Meglepődött – és egy kicsit meg is könnyebbült – a tudattól, hogy egy igazi emberről nevezték el a helyet. Előző éjjel álmában árnyarcú tanárok kísértették.

Ez az Árny Ézsiás valószínűleg valami gazdag pasi lehetett, aki odaadományozta ezt az épületet, gondolta Cordelia, és kissé bugyután érezte magát. Unalmas alak volt, akinek kissé borzongató a neve. Nem több.

Cordeliát kirázta a hideg. A szédzsekije elég melegen bizonyult még Kaliforniában, de New Hampshire-ben reménytelenül leszerepelt. Hamarosan csatlakozott egy csapat diákhhoz, akik épp beléptek az iskola területére, de hirtelen észrevett egy sűrke öltönyös férfit, aki az egyik felső ablakból lesett le rá. Ilyen távolságból leolvashatatlanak tűnt az arckifejezése, a vállát előrehorgasztotta. *Úgy fest, nem én vagyok az egyetlen, aki nem akar itt lenni, gondolta Cordelia, és úgy hitte, a férfi csak egy tanár lehet, akinek meglehetősen elavult öltözködési szokásai vannak. Visszafogottan integetett, mert semmiképp sem akart udvariatlanok tűnni.*

A férfi állta szinte leesett döbbenetében, mintha nem is hitte volna el, hogy Cordelia észrevette őt. Ahelyett, hogy egyszerűen visszaintett volna, a tenyerét nekivágta az ablaknak, és úgy bámult le rá aggasztó feszültséggel.

Cordeliát újra kirázta a hideg. Ezúttal azonban semmi köze nem volt a levegő hűvösségéhez.

Miért olyan fura az a pasi? – gondolkozott el, amint elfordult a férfi üres tekintetétől. Inkább az iskola irányába sietett, melegséget, hangokat keresett. Ahogy Cordelia belépett az ajtón, megkockáztatott még egy pillantást az ablak felé. De a férfi akkorra már eltűnt.

2

Mr. Derleth és Mrs. Aickman

Egyetlen pillanatig Cordelia azon gondolkozott, vajon valamilyen úton-módon sikerült-e a rossz épületbe kerülnie. A magas plafonos előcsarnok falait arany és fehér minták borították, amely tökéletesen illeszkedett a ribizlivörös szőnyeghez. Bronz gyertyatartók világították meg az előcsarnokot, és egy széles lépcsősor gesztenyefából készült korláttal kanyargott a második emeletre.

Ez nem lehet igazi iskola – gondolta Cordelia.

De ahogy tovább vizsgálta környezetét, felfedezett ismerős részleteket is: a tanári szoba jelzését, ahol az oktatók beszélgettek az órák kezdete előtt és az élénk színekkel dekorált falújságot is. Ugyan az épület úgy festett, mint egy borzongató vénasszony, de a szíve normális, hétköznapi iskolaként dobogott.

Cordelia levélben kapta meg az órarendjét, az osztályfőnöke Mr. Derleth lett, akinek a 211-es szobában volt a főhadiszállása. Miután majdnem összeütközött egy nővel, aki a telefonjára tapadt, Cordelia felcaplalt a lépcsőn, és egy széles, királykék falakkal övezett folyosón kötött ki. Gyorsan megnézte a szoba számát maga előtt – 234 –, és a mellette lévő – 233 –, majd követni kezdte az egyre csökkenő számokat a boltívek alatt, amelyek egyforma távontként követték egymást. Csenedesebbnek érződött itt, mint a régi iskolájában. Nemcsak a padlószőnyeg fogta vissza a léptek zaját, de maguk a diákok is suttogva beszélgettek, mintha arra számítanának, hogy valaki körülöttük minden egyes percben hallgatózik. Cordelia elképzelte, vajon milyen lehet az első nap a Ridgewoodban ebben a percben, és hogyan sétálnak kéz a kézben a legjobb barátai – Mabel és Ava – a csintalan diákok csodálatos hangzavarában. Aztán hirtelen belé hasított a gondolat, hogy Kaliforniában még három órával korábban van.

Ettől csak még távolabb érezte magát egykori életétől, nemcsak távolságban, hanem még időben is.

Amikor megérkezett a 215-ös szoba elé, Cordelia feltételezte, hogy már a közelben járhat, de ekkor a számok teljes mértékben elveszítették a következetességüket. A 215-öset a 242-es követte, aztán – valamilyen megfoghatatlan oknál fogva – jött a 32A. Cordelia osztályfőnökének 211-es termét sehol sem látta a közelben. Elgondolkozott azon, visszamenjen-e, de aztán mégis úgy döntött, hogy segítségért folyamodik.

– Elnézést – kérdezte az egyik elhaladó lányt, aki egymagában közeledett felé, maga mögött gurulós bőrröndöt húzva, mint egy reptéri utas. – Tudod, merre találok a 211-es termet?

A lány a válla mögé nézett, mintha el sem hinné, hogy Cordelia hozzá beszél. Robosztus alkatú volt, mélyzöld szemmel és szőke hajjal, amit fontoskodó copfba kötött a feje tetején. A flanelingjét nem tűrte be.

– Én is oda tartok – felelte. – Bizonyára ugyanahhoz a tanárhoz igyekszünk. Mr. Derleth?

Cordelia bólintott.

– Mehetünk együtt, ha szeretnéd – javasolta a lány.

– Szuper. Cordelia vagyok.

– Agnes.

Elindultak a folyosón. Agnes sokkal magasabb volt Cordeliánál – ebben nem tűnt ki a társai közül –, de félénk, megfontolt léptekkel haladt előre.

– Nem emlékszem rád tavalyról – felelte Agnes. – Biztosan új vagy.

– Ez az első napom.

– Az Árnyiskolában eligazodni nem annyira egyszerű, ha nem tudod, merre mész. Nekem ez nem gond, mert hihetetlenül erős entorhinális régióval rendelkezem. Az agynak ezen területe kontrollálja a tájékozási képességet. Mi a helyzet a te entorhinális régióddal?

– Még sosem gondolkoztam ezen.

– Az jó lehet – mondta Agnes. – Én mindenem gondolkozom, még akkor is, ha nem akarok. Anya szerint az agyam olyan, mintha a szomszéd folyamatosan han-

gos zenét hallgatna, és akkor sem halkítaná le, ha te nagyon szépen kéred. Sajnálom, hiszen még csak most találkoztunk, nekem kellene inkább rólad kérdeznem. – Elgondolkozva nézett bele a semmibe, mintha végigfuttatná az agyában a lehetséges kérdések sorát. – Allergiás vagy a csonthéjasokra? – kérdezte végül.

Cordelia megrázta a fejét.

– Szeretem mindet.

Agnes elmosolyodott, felfedve kék fogszabályozóját.

– Én is, még a földimogyorót is, ami nem is igazán csonthéjas, hanem hüvelyes. De a bükkönyformájú valahogy nem annyira jön az ember szájára, ugye?

– Nem igazán – felelte Cordelia, és hirtelen nem tudta, hová tegye ezt a furcsa lányt. – Mr. Derleth kedves tanár?

– Fogalmam sincs – mondta Agnes. – Új. Az Árnyiskolában mindig rengeteg új tanár van az év elején. A régiiek általában új munkát keresnek a nyár során. Vagy néha ki sem húzzák az év végéig. A második matematikaunk előző évben kisétált az egyik óra közepén, és sose láttuk viszont. Szerintem félelmetesnek találta a sulit.

Elhaladtak egy régi olajfestmény mellett, amelyen egy kislány régimódi hálóruhát viselt. Egy plüssmackót szorongatott, amiből dőlt a fekete tömés, ami a kezéről fittyent.

– Nem is értem, ez hogyan lehetséges – motyogta Cordelia.

Beléptek egy nyílt térre, ahol nem volt szőnyeg, ehelyett mozaikból kirakott háromszögekből állt össze

a padló. Egy fiatal tanár lépett ki szép ruhában, valahogy túl elegánsnak és szépnek hatott az iskolához képest. Épp a külsejét ellenőrizte az antik, padlón elterülő tükörben.

– Hatalmas ez a hely – jelentette ki Cordelia.

– Majd hozzászoksz – mondta Agnes. – De semmiképp sem szabad egyedül elköszálnod, amíg ki nem ismered magad. És semmiképp se menj fel a harmadik vagy a negyedik emeletre. Az egy útvesztő. A hatodikosoknak egyébként sincs ott órájuk.

– Jó tudni – felelte Cordelia.

– Lehetek ma az idegenvezetőd, majd én figyelek, hogy minden órára odaérj időben. – Agnes szégyellősen megállt, és megigazgatta az ingét. – De csak, ha szeretnéd, megértem, ha inkább keresnél valaki mást. Én biztosan így tennék a helyedben, ha én...

– Nagyon szeretném, ha az idegenvezetőm lennél – felelte Cordelia, és még saját magát is meglepte azzal, hogy komolyan gondolja a dolgot. Agnes kicsit furcsának hatott, de kezdte megkedvelni.

Megtalálták a 211-es termet, a 239-es és egy kellékes beépített szekrény között. Az asztalokon és a táblán túl inkább tűnt nappalinak, mint osztályteremnek a lambériával borított falak és a kandalló mellett még egy hosszú, fekete kanapé is állt a helyiség hátsó részében. Cordelia beült az első üres padba, amit meglátott, tisztában volt vele, hogy néhány diák érdeklődéssel bámulja, hiszen akárhogy is nézzük, ő volt az új lány. Agnes lehorgasztott fejjel menetelt a helyiség hátuljába, senki sem figyelt fel rá.

– Jó reggelt – mondta Mr. Derleth halovány délies akcentussal. Magas férfi volt, tökéletesen megnyírt szakállal, és a legszomorúbb tekintettel, amit Cordelia valaha is látott. A ruhák lógtak nyeszlett testén. – Mr. Derlethnek hívnak. Én leszek az osztályfőnökök és a társadalomtudomány tanárotok is, nagyon várom, hogy belekezdjünk közösen az évbe.

Mr. Derleth bemutatkozása után Cordelia megpróbálta a neveket az arcokhoz illeszteni. Nolan Bluth kócos hajú srácként elveszítette a háborút a pattanások ellen. Franceasca Calvino először nem hallotta meg a nevét, mert beletemetkezett egy könyvbe. Mason James önelégült srácnak hatott, barna hajvégeit vörösre festette, és a felszólításra, *nem vagyok itt*-el válaszolt a *jelen* helyett, majd gyorsan lepacsizott a barátaival, akik hasonló focimezt viseltek, mint ő. Mr. Derleth felnézett, majd úgy döntött, nem veszi fel a viselkedésüket, mintha túl fárasztó lett volna korrigálni azt.

A névsorolvasás után megérkezett az utolsó diák is a helyiségbe, aki mélyen a zsebébe dugta a kezét. Fekete kapucnis pulcsit viselt, és lehorgasztott fejjel lépett be az ajtón. Cordelia megpillantotta hosszú haját és sötét szemét.

– Benji Núñez, ugyebár? – kérdezte Mr. Derleth, és végignézett a neveken.

A srác gyorsan bólintott, és leült Cordelia mögé. Mr. Derleth az asztalának dőlt, amin egyetlen szokványos tanári holmi vagy családi kép sem sorakozott. Végignézett a várakozó arcok tömegén, a távolba meredt, mintha igazából nem is látná őket.

– Ez bizony egy lenyűgöző épület – felelte. – Úgy fest, mintha jegyet kellene venni a látogatáshoz. Olyan, mint azok a régi kúriák Rhode Islanden. Fogalmam sincs, hogy a városnak hogy telik arra, hogy ilyen csiricsaré közoktatási intézményt tartson fenn, de...

Egy lány felemelte a kezét. Cordelia megpróbált visszaemlékezni a nevére. *Maria? Melissa?*

– Igen, Miranda? – felelte Mr. Derleth.

– Az apám az oktatási igazgatóság tagjai között van – felelte. – És elmondta nekem, hogy a város egyetlen centet sem fizet az iskoláért. Az Árny család tulajdonában áll az épület, de ahogy kifogytak a pénzből, már nem tudták fizetni a rá kivetett adót, ezért ahelyett, hogy teljes mértékben elveszítették volna a tulajdonjogukat, inkább alkut kötöttek. Nem kell kifizetniük az adót, ezért cserébe viszont a város iskolaként működtetheti az épületet. Apa szerint a megállapodás része volt, hogy nem változtathatnak semmit az eredeti épület felosztásán, mivel történelmi jelentőségű, meg ilyenek. Ezért annyira régi itt minden.

Mr. Derleth lehorgasztott fejjel, félig csukott szemmel hallgatta az információ áradatát. Cordelia azt gondolta, fáradt lehet – a szeme alatt pöffeszkedő táskákból ítélve –, mintha Mr. Derleth hírből se nagyon ismerné az alvást. De később kiderült, hogy ő csak így figyel.

– Ez bizony nagyon érdekes, Miranda – felelte. – Én nagyon boldog vagyok, hogy az Árnyiskolát megőrizték az utókornak. Pár estét a Ludlow Történelmi Közösségben töltöttem a nyáron, hogy kielégítsem a kíváncsiságomat. Az Árnyiskola története több, mint különleges,

hogy úgy mondjam. Talán az év előrehaladtával elmesélhetsz nekünk néhány helyi történetet is, amelyre nem lehet rálelni a történelemkönyvekben. Én szeretnék minél többet megtudni erről a lenyűgöző helyről.

A reggeli csengő felvisítása vetett véget az osztályfőnöki órának. Ahogy a diákok felkeltek a helyükről, Mr. Derleth feltartotta a kezét, ezzel visszafogva őket.

– Még van pár gyors bejelentenivalóm, mielőtt még elindulnátok nyelvművelésre – felelte, és ránézett az egyik jegyzetére. – Ha bármilyen hivatalos papírral lemaradásotok van, akkor gondoskodjatok róla, hogy péntekre megérkezzen. A zenekar még két hétig nem fog elindulni, de mindenképpen üzenjetelek Ms. Schwerinnek, ha szeretnétek hangszeret bérelni, ha esetleg eddig még nem tettétek. Dr. Roqueni szeretne figyelmeztetni titeket, hogy takarítók pontban ötkor zárnak, egyetlen diák sem maradhat sötétedés után az iskola területén. Nincs kivétel. A mai ebéd sajtos makaróni – Mr. Derleth erre haloványan elmosolyodott. – Szép napot mindenkinek!

Mrs. Aickman nyelvművelés terme sötét és barát-ságtalan volt. Papír sírkövek borították az üzenőfalat a helyiség hátuljában. Az „elhunytak” mindannyian híres költők voltak. Cordelia megpillantotta Poe-t, Dickensot és Shakespeare-t sok más név között. A felírt betűk hirdették: *SZAVUK TOVÁBB ÉL, HA ŐK MAGUK NEM IS.*

Mrs. Aickman apró kis nő volt kék szemmel és drótszerű ősz hajjal. Bentebb tessékelte a diákokat a helyiségbe, a karkötők összekoccantak a csuklóján.

– Reggelt! – mondta, ahogy előre-hátra lépkedett. – Bizonyára észrevettétek, hogy nem azt mondtam, hogy *jó reggelt*. Ennyire sosem lennék szemtelen. Lehetséges, hogy ezen bátor gyermekek közül éppen valamelyik borzalmas tragédiát él át, esetleg a családot telefonon hívták az éjszaka közepén, és közölték egy közeli családtag váratlan halálhírét. Vagy esetleg Mr. Whiskers – egy édes, kedves cica – szétplaccsant egy kamion alatt. Egyetlen reggel sem lehet mindig mindenkinek jó. – A szívéhez emelte a kezét. – És az a fájdalom... bizonyára *csodálatos*. Merthogy a legjobb irodalmi művek csak szívfájdalomból és gyötrelemből születnek. Melyikőtök lenne Cordelia?

Cordelia félénken emelte fel a kezét. A többi szék nyikorgott a padlón, ahogy felé fordultak a többiek. El kellett nyomnia magában a késztetést, hogy az asztal alá rejtőzzön.

– Furdal a kíváncsiság – kezdett bele Mrs. Aickman. – A Lear Királyból kaptad a Cordelia nevet? – Aztán az osztály felé fordult. – William Shakespeare híres darabja. Egy tragédia.

Cordelia udvariasan bólintott. Nem ez volt az első alkalom, hogy feltették neki ezt a kérdést.

– A szüleim egy Shakespeare órán találkoztak a főiskolán – felelte.

– Milyen borzongatóan romantikus! – tette hozzá Mrs. Aickman. – Osztály, a darabban Cordelia a király kedves, kötelességtudó lánya, akinek van két borzalmas testvére. Goneril és Regan. – Felhúzta a szemöldökét, és Cordelia felé biccentett. – Vannak ördögi testvéreid is otthon?

– Egyke vagyok.

– Sajnálatos. Számos lehetőség tárult volna ki előtted, hogy a személyes elbeszéléssel foglalkozó óráinkon kibontakozz. Ha már erről van szó! Az év elejét hogyan is kezdhetnénk el jobban, mint némi írással? Vegyétek elő a jegyzetfüzeteket! – Benji Núñez ekkor érkezett meg a terembe fejét lehorgasztva, és elfoglalta a helyét. Mrs. Aickman egy gyors, helytelenítő pillantást vetett felé, majd folytatta: – Írjatok egy oldalt, esetleg kettőt a legszomorúbb nyári emléketekről!

Agnes gyorsan a magasba emelte a kezét.

– Elnézést – mondta –, csak hogy biztosra menjek, azt mondta, hogy a „legszomorúbb” nyári emlékről írjunk?

– Pontosan.

– De az én nyaram csodálatos volt – zengte Miranda. – A családomnak szuper tóparti háza van Maine-ben, és minden nap...

Mrs. Aickman felhorkantott.

– Senki sem akar boldog emberekről olvasni – vágott közbe. – Ha tényleg szeretnének megmozgatni valamit az olvasókban, akkor meg kell nyitniuk a lélek legmélyebb csapját, és engedni, hogy a fájdalom szabadon áramoljon. Rossz vakáció! Borzalmas napégés! Halott rokonok! Ez a megfelelő téma!

A diákok a jegyzetfüzetükre nézve dolgozni kezdtek. Cordelia kegyesen fogalmazva is középszerű írónak tartotta magát, de ennél a feladatnál a szavak nagyon is szabadon áramlottak belőle. Azzal a pillanattal kezdte, amikor a szülei bejelentették, hogy elköltöznak – ezen a részen rengeteg felkiáltójelet használt, hogy kifejezze

a sokkot és a réműletes döbbenetet –, aztán pedig azokról a barátairól írt, akiket hátrahagyott Kalifornia államban. Az utolsó mondatban leírta, hogyan ébredt fel az első, borzongató hideg reggelen New Hampshireben. A párnájába zokogott, hiszen tudta, a régi életének ezennel befellegzett.

Amikor végzett, Cordelia becsukta a jegyzetfüzetét, és várta, hogy a többiek is befejezzék a feladatot. Bal oldalról meghallotta két fiú suttogását.

– Megérintettem a padlás ajtaját tegnap – felelte az első fiú, akinek a haja vége vörösre volt festve. Mason, jutott Cordelia eszébe.

– Tuti nem – mondta a második fiú, a szeplős, lószzerű vonásokkal. Cordelia nem emlékezett a nevére. – Az iskola még akkor ki sem nyitott.

– A diákoknak nem is – folytatta Mason. – De minden tanárnak itt kellett lennie, hogy előkészítsék az osztálytermeket. Ez a szabály. Senki se vette észre, hogy felosontam a negyedik emeletre.

A második fiú tiszteletteljesen bólintott.

– Forróság volt, ahogy mondják?

– Égető forróság. – Mason még halkabbra fogta a hangját. – És nem csak az! Ahogy közelebb hajoltam az ajtóhoz, ropogó-recsegő hangot hallottam, mintha tábortüzet raktak volna.

– Ezt csak kitalálsz – mondta a másik srác, Cordelia felfedezte a félelmet a hangjában.

– Menj fel magad, ha nem hiszed! – kontrázott rá Mason.

– Lehet, meg is teszem.

– Nem fogod, mert túl beszari vagy, mint mindenki más. Még egy dolog: ahogy hozzáértem az ajtógombhoz, borzalmas sikolyt hallottam. Árny Ézsiás volt az, biztos vagyok benne. Még mindig égett azok után...

Mrs. Aickman rájuk szólt, mire a fiúk visszatértek a tettetett munkához. *Mi volt ez az egész?* – töprengett Cordelia. Nem mondhatni, hogy ténylegesen *elhitte*, amit Mason mondott, aki egyértelműen csak el akarta érni, hogy félős barátja kibukjon, de azért kíváncsi volt a történet eredetére.

Mi történt a padláson?

Pár perccel később Mrs. Aickman bejelentette, hogy önkénteseket vár, akik megosztanák az írásukat. Cordelia összehúzta magát a helyén, és imádkozott, hogy a tanár ne szólítsa fel. Semmi esetre sem szeretne volna megosztani legbelsőbb gondolatait egy teljes teremnyi idegennel. Szerencsére számos másik gyerek boldogan felolvasta volna az írását, így Mrs. Aickman kiválasztott egy Grant Thompson nevű fiút, aki gyors léptekkel a helyiség elejébe sietett, és megköszönte a torkát, mielőtt nekiállt az olvasásnak.

Esszéjének címe a következő volt: „A nyár, amikor minden házi kedvencem meghalt.”

– Az ugróegeremmel kezdődött minden – kezdett bele Grant túlzottan is drámai hangon. – De egyértelműen többen is követték.

Grantnek igen sok háziállata volt, és a negyedik kerti temetésnél Cordelia már unta a történetet, és a gondolatai elvándoroltak. Emiatt éppen a jobb oldalára nézett, amikor egy kórházi egyenruhás nő haladt

el a nyitott ajtó előtt. Sebészmaszkot viselt a szája felett, kesztyűs kezét a levegőbe emelte, mintha készen állna a műtetre. Cordelia összerezett ültében, és Agnesre pillantott.

– Láttad ezt? – suttogta Cordelia, és az ajtó felé biccentett.

– Mit? – kérdezte Agnes.

Cordelia épp magyarázkodásba fogott volna, de megrázta a fejét, amikor Mrs. Aickman feléjük pillantott, ő pedig semmiképp sem akart az első iskolai napján bajba kerülni. Emellett már meg is találta a tökéletesen értelmes magyarázatot a nő szokatlan kinézetére: valószínűleg a természettudomány tanár lehet, aki igencsak erőteljes benyomást szeretne tenni a diákjaira már az első napon. *Mindenki annyira furcsa itt* – gondolta Cordelia, és összeomlott a székén. Látta maga előtt a Ridgewood fényes folyosóit, ahol a tanárok normális ruhákat viseltek, és a diákok boldog emlékekről írtak esszét a szomorúak helyett.

3

A fiú a lelátó alatt

A nap haladt előre. Cordelia további tanárokkal való tapasztalata igen vegyes volt. A művészettanár tetszett neki. Ms. Perez úgy festett, mintha még mindig középiskolába járna, és csokit meg matricákat osztogatott nekik az óra végén. A természettudomány tanár, Ms. Patel szintén nagyon fiatalnak tűnt, de minden tekintetben az ellentéte volt Ms. Pereznek. Kényszeresen rendezgetett mindent, egyáltalán nem tűnt gondtalanak, és szigorú volt, korántsem laza. Viszont a legrosszabb mind közül Mrs. Machen volt, az idős vénasszony, aki egyértelműen ki nem állhatta a gyerekeket, és úgy festett, mintha már évtizedekkel ezelőtt nyugdíjba kellett volna mennie. Mrs. Manchen szerint egyedül csak folyamatos gyakorlással lehetett javítani a matematikai

készségeket, épp ezért vastag paksamétányi házi feladatot adott fel.

A hetedik órára Cordelia már szünetre vágyott. A vakáció végtelen szabadsága után úgy érezte, képtelenség egész nap egy helyben ülni anélkül, hogy ne legyen ideges. Csupán tíz perc telt el a társadalomtudomány órából, és Cordelia máris engedélyt kért, hogy kimehessen a vécére, így kiszökhetett a folyosóra. Elhaladt az igazgatói iroda mellett egy eddig felfedezetlen folyosóra, és igazából fogalma sem volt, merre tart. Elértek hozzá a tanárok hangjai, akik türelmesen magyarázták a szabályokat és elvárásokat a diákok felé (kivételesen Mrs. Machen, aki éppen egy félénk ötödikest torkolt le, amiért elfelejtette a különbséget a számláló és a nevező között). Cordelia néhány véletlenszerű kanyart tett, mire az iskola elcsendesedett körülötte. *Nagyobb ez az iskola, mint amekkora területre szükségük lenne,* gondolta, és belesett a legközelebbi ajtó ablakán. Egyetlen szék hevert egy sötét szoba közepén.

Cordelia azonnal hátrálni kezdett.

Pár kanyar után egy rövid, ajtó nélküli folyosón találta magát – egy zsákutcában, ahol hatalmas kép terpeszkedett a távolabbi falon. Cordelia közelebb lépett, hogy megnézzze. A képen egy ősz hajú fekete férfi ücsörgött egy rajzasztal mögött felhúzott ingujjal. Úgy tűnt, mintha nem is lenne tisztában azzal, hogy valaki lefotózta őt, annyira elmerült a munkájában. Megszállott tűz égett a tekintetében, amit Cordelia kissé rémisztőnek talált.

– Ez az egyetlen fénykép Árný Ézsiásról – szólalt meg egy hang mögötte.

Cordelia kapkodta a levegőt meglepetésében, és gyorsan megfordult. A beszélő egy magas, elegáns nő volt világosbarna bőrrel, a haját terebélyes hullámokban púpozta magasra.

– Elnézést, hogy megrémisztettek – felelte, és felé nyújtotta a kezét. – Én dr. Roqueni lennék, az Árnýiskola igazgatója.

Cordelia elfogadta a kézfogását. Dr. Roqueninek zongoristához illő, hosszú ujjai kecsesnek hatottak.

– Cordelia Liu. Örülök a találkozásnak.

– Hasonlóképp – felelte dr. Roqueni. – Hadd ragadjam meg a lehetőséget, hogy üdvözljelek az iskolánkban! Sajnálom, hogy eddig nem volt lehetőségem bemutatkozni. Tartottunk egy eligazítást a nyáron az új diákoknak, de sejtésem szerint nem tudtál részt venni rajta.

– Hirtelen jött a költözés – felelte Cordelia. – Apukám elveszítette a munkáját, és...

– Épp ezért a feje tetejére kellett állítanod az egész életedet – mondta dr. Roqueni őszinte együttérzéssel a hangjában. – Nehéz lehetett, Cordelia. Higgy nekem, én tudom. Honnan is jöttél?

– San Francisco mellől.

– Mindig is arról álmodtam, hogy egyszer megnézem majd a nyugati partot – felelte dr. Roqueni vágyakozó kifejezéssel az arcán. – Annyira szép, mint ahogy mesélik?

– Annál is szebb.

– Nos, van itt olyasmi, ami Kaliforniában nincs. Lehetséges, hogy nálunk nem található tengerpart, de Ludlow nem annyira borzalmas kisváros. Biztos vagyok benne, hogy boldog leszel itt, az Árnyiskolában. Eddig milyennek látod?

– Hmmm... – mondta Cordelia, hiszen nem akarta megbántani az igazgatót. – Nem igazán olyan, mint amilyenre számítottam.

– Úgy érted, az előző iskolád nem egy borzongató viktoriánus kúriában kapott helyet? – kérdezte dr. Roqueni piszkálódó meglepetéssel a hangjában.

Cordelia elmosolyodott, és a fejét rázta.

– Ezt az épületet nem iskolának szánták – folytatta az igazgató, és Árny Ézsiás képére mutatott. – Régebben lakóház volt. Ézsiás maga tervezte. Már meséltek neked a padlásról?

– Hallottam két fiút, ahogy beszélgettek róla az órán.

– Hadd találjam ki! – mondta dr. Roqueni. – Égető ajtógombok? Tűz ropogása? Félelmetes sikolyok hangja?

– Kábé igen.

– Ez az iskolánk sajtóságos legendája. Árny Ézsiás szelleme kísért a padláson, ahol meghalt, és ha ki mered nyitni az ajtót, akkor köréd fonja a karját, és egyenesen a tűzbe ránt, ahol örökké égni fogsz – nevetett fel az igazgató. – Órülség természetesen, de én nem bánom, hogy ezt beszélik. A gyerekeknek amúgy sem szabadna felmenniük oda, mert a padlás veszélyes. A tűz után nem lett sosem megjavítva.

– Szóval, akkor tényleg volt tűz? – kérdezte Cordelia.

– Ó, bizony – felelte dr. Roqueni. – Így lelte halálát Árný Ézsiás. Általában minden egyes legenda mögött áll némi morzsányi igazság. De a többi... – Megrezgett a telefonja a kezében: ránézett a képernyőre, és összehúzta a szemöldökét. – Elnézést, de valamit el kell intéznem. Visszatalálsz az osztálytermedbe?

– Természetesen – felelte Cordelia, és hirtelen erős késztetést érzett, hogy lenyűgözze az igazgatót.

– Örülök, hogy beszélhettünk – mondta dr. Roqueni. Tett pár lépést, majd visszafordult Cordeliához. – Ki az osztályfőnököd?

– Mr. Derleth.

– Ő egyike az újaknak – felelte az igazgató, és az arca elkomorult. – Emlékezett rá, és szólt nektek, hogy sötétedés után nem lehet az iskolában tartózkodni?

Cordelia bólintott.

– Nagyszerű – felelte dr. Roqueni. – Ezt mindenképpen tudni akartam.

Ahogy Cordelia megkísérelt visszatérni a társadalomtudomány órára, elgondolkozott azon, miket tudott meg. *Egy férfi meghalt az iskolában. És az emberek úgy gondolják, hogy a padláson kísért. Hinni akart abban, hogy ez az egész csupán egy bugyuta történet, ahogy dr. Roqueni mondta. De másrésről az Árnýiskola tényleg úgy festett, mint egy kísértetjárta hely, és nagyon furcsának hatott, hogy senki sem maradhatott az épületben sötétedés után. Talán ekkor mászik le Árný Ézsiás a padlásról, és a folyosókon vándorol, hogy megkeresse azt, aki örökre csatlakozhat hozzá...*

Cordelia annyira elveszett a gondolataiban, hogy nem is figyelt igazán, merre halad. Pár perc múlva az iskola olyan részén találta magát, amit egyáltalán nem ismert fel. *Nekem van a legrémesebb entorhinális régióm* – gondolta Cordelia. Errefelé nem járt senki, akitől eligazítást kérhetett volna, itt a folyosók üresen tátongtak, az osztálytermek sötétségbe burkolóztak.

Cordelia sírást hallott.

Egyértelműen egy diák lehetett, de Cordelia nem tudta eldönteni, fiú vagy lány. Nem gondolta, hogy bárkinek bántódása esett volna, hiszen nem gyors, kifulladt könnyek voltak ezek, amiket az ember fizikai fájdalmában hullajt, hanem inkább mélyről feltörő, ritmikus zokogás. Olyasféle, amit akkor engedsz meg magadnak, ha tudod, hogy épp senki sem hall. Cordelia segíteni akart, épp ezért követte a hang forrását egy ablakatlan tornaterembe, ami egyértelműen megélt már jobb napokat is. A padló jó pár részen felpúposodott, csak néhány villogó lámpa pislákol a plafonon. A tornaterem másik oldalán padok sorakoztak, amelyeket a falra lehetett húzni, ha több térre volt szükség, de most mind ki volt hajtva.

A sírás ezek alól hangzott fel.

– Hahó? – mondta Cordelia, és átsétált a tornatermen. – Minden rendben van?

Megkerülte a padsorokat, és belesett a nyitott végén. Egy négy, esetleg ötéves kisfiú térdelt az árnyak között, a válla megremegett a zokogástól. Tengerkék pizsamát viselt, a nadrágon számtalan különböző vonat sorakozott, a felsőn pedig egy zöld és kék mozdony.

Szegény kissrác, gondolta Cordelia, megszakadt a szíve a látványtól. Bentebb dugta a fejét, és benézett a padok alá.

– Szia! – mondta lágyan, semmiképp sem akarta megijeszteni őt. – Cordelia vagyok. Tizenegy éves. És te?

A fiú nem fordult meg, de Cordelia úgy érzékelte, hogy a zokogása kissé alábbhagyott. Ezt jó jelnek vette, épp ezért csökkentette a távolságot kettejük között. Lassan, de biztosan. A lelátó alatti rész szoros és szűkös volt.

Hirtelen megdermesztette egy furcsa gondolat.

Mit csinál itt egy kisfiú?

Az Árnyiskolába ötödikesnél idősebb diákok jártak csak. A kisfiú nem lehetett növendék. Akkor mégis ki ő? És miért van pizsamában, nem pedig normális ruhában?

A félelem tűszúrásként bizsergette a karját.

Ne legyél már ilyen nyuszi – torkolta le magát. – *Csak egy kisfiúról van szó, aki elveszett. Segítségre van szüksége.*

– Nagyon jó kis búvóhelyet találtál – mondta Cordelia, és leguggolt, hogy egy vonalba kerüljön a kisfiú tekintetével, amikor felé fordult. – Talán vissza kellene mennünk. Apukád és anyukád biztosan keresnek már.

A fiú nem mozdult, ezért Cordelia közelebb ment.

– Biztos halálra aggódják magukat – felelte Cordelia, majd felé nyúlt, hogy óvatosan megérintse a vállát. – Ráadásul csodaszép napunk van, nem akarsz...

Cordelia keze azonban úgy hatolt át a fiú vállán, mintha ott sem lenne.

Hideg, csípős érzés áradt szét az ujjaiiban, mintha hóba temette volna a kezét. A fiú a lábára állt, és megfor-

dult. Kék szeme felett vastag szemüveget viselt, a meglepetéstől kitágult a tekintete, mintha Cordelia lenne testetlen. A lány elméje hasztalanul pörgött, mintha egy játékvonat tért volna le a sínről. Egyszerűen képtelen volt felfogni, mi is történik körülötte.

Ő egy... egy...

A fiú közelebb lépett hozzá. Cordelia ugyan próbált megmozdulni, de a lábait mintha gumival injekcióták volna be, így a padlóra omlott. A fiú előrehajolt, és kíváncsi tekintettel szemlélte, majd kinyújtotta a kezét, és megérintette az arcát. Cordelia figyelte a közeledését, de megdermedt a félelemtől.

Felsikoltott.

A fiú a fülére tapasztotta a kezét, majd hátat fordított neki. Cordelia nem akarta megvárni, mit tesz ezután, ezért rákjárásban kihátrált a fapadlón a villogó fények felé, és csak akkor állt meg, amikor már a terem másik oldalára került. Gyanakvóan leste a lelátót, várta, hogy kijöjjön a fiú, és elkezdje üldözni őt. De nem jött.

Cordelia lassan a lábára állt, próbálta felfogni, mi is történt vele.

Láttam egy szellemet – gondolta magában.

Ahogy kibotorkált a tornateremből, Cordelia újra meghallotta a sírást. Visszanézett a lelátó felé, tudta, hogy újra a fiú lehet az.

Aztán ráébredt, hogy ezúttal ő zokogott.